

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jus Canonicvm R.P. Pavli Laymanni, Soc: Jesu Theologi, Et
Olim In Alma Et Episcopali Academia Dilingana SS.
Canonum Ordinarii Professoris**

Laymann, Paul

Dilingæ, 1666

Capitvlvm XXVIII. Nonnulli.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62559](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62559)

ex doctrina Card. Zabarellæ, & Petr. de Ancharano apud Felin. citato loco, Auffrerij in quæst. 484. Capell. Tholof. & Dico I. Si quis idem beneficium, in quod se intrusit, tacita intrusione, impetrauit, obreptitium est rescriptum, secundum omnes. Quia intrusio est canonicum impedimentum, inhabilitans personam ad assequendum beneficium: Collatio autem irrita est, si fiat ei qui ipso iure inhabilis existit. Dixi de hac re in Th. moral. lib. 4. tract. 2. cap. 15. n. 3.

5 Dico II. Si quis per laicam potestatem ecclesiasticum beneficium assecutus sit, itidem incapax fit eiusdem canonicè assequendi, argum. c. quisquis 43. de elect. & docet ex communi Syl. ver. beneficium 3. num. 1. Consequenter, nisi in rescripto, seu concessione beneficii exprimaturs inhabilitas ista, adeoque tollatur, irrita erit impetratio. Ex quibus etiam apparet, quod in his duobus casibus Papa saltem non tali modo ac forma scripsisset, si intrusionis vitium sciuisset.

6 Dico III. Si intrusus in vno beneficio, quod illicitè, non autem de manu laici acceptum possidet, aliud beneficium impetret, non factà mentione intrusionis, sed tantum quod beneficium possideat, videtur esse valida impetratio, prout præter Zaburr. & Anchar. etiam Felin. concludit hic in fine; Quia licet expressio intrusionis retraheret Papam à concessione alterius beneficii, tamen expressio intrinsecè non pertinet ad rescriptum; cum per id dicta intrusio purgari non debeat, (ait Felin.) prout accidit in duobus prioribus casibus. Et his consentiunt ea quæ supra dixi in cit. c. super literis, quod taciturnitas veri non vitiet gratiæ rescriptum, si rei impetratæ intrinseca non sit, tamen cognitâ eâ veritate, Princeps gratiam non concessisset.

7 NOTANDVM II. circa ver. *commodè* & ver. *competenter*, quod clericus in sacris absque titulo beneficii ordinari non debet, nisi ex patrimonio, vel aliunde commodam, & considerato statu honestam habeat sustentationem. Bene enim annotauit Gl. in c. vn. §. Sanè, ver. absq. penuria, de statu Regul. in 6. Abb. hic not. 2. & in c. 1. n. 4. de Institut.

Felin. hic n. 3. quod alia sit sustentatio necessaria, quæ mendicitatem excludit; alia autem sustentatio congrua, secundum qualitatem status & personæ: Et inferuire id potest pro intellectu rescriptorum, in quibus conditio apposita est, *Si persona verè pauper est*. Nam in materia largæ interpretationis, seu gratiæ Principis, verificabitur, si persona congruam, siue decentem sustentationem non habeat, considerato statu suo, liberis & familia, quam alere cogitur, &c.

CAPITVLVM XXVIII.

Nonnulli.

PARAPHRASIS.

Quidam literas à Sede Apostolica impetrant ad iudices valde remotos; quamobrem reus ne laboribus aut sumptibus premeretur; vel cedere, vel vexationem redimere cogebatur. Ideo in Concilio Lateran. sub Innoc. III. decretum est, ne quis ultra duas dietas, id est, iter duorum dierum extra diocesan suam per literas Apostolicas trahi possit: exceptis duobus casibus: Primus, si vtraque pars consentiat. Secundus, si in literis Apostolicis constitutioni illi expressè derogetur. Vide quæ dicam in c. Statutum 1. hoc tit. in 6.

SUMMARIUM.

1. *Reus ad iudicium è loco remoto cum magnis sumptibus & laboribus citandus non est: nisi necessitas, aut causa grauitas postulet.*
2. *Vi huius constitutionis non potuit quis ad iudicium citari ultra duas dietas extra suam diocesan, nisi de consensu partis, vel cum expressa mentione in rescripto & derogatione constitutionis.*
3. *Novo iure sufficit & requiritur una dieta cum consensu expresso vtriusque partis, qua debet numerari à finibus diocesis.*

4. Fa.

4. *Factâ mentione dietæ, nisi exprimat in specie legalis vulgaris intelligenda est.*
 5. *Obreptitium est rescriptum iustitiæ emanans contra hanc Conciliarum constitutionem sine clausula eius derogatoria, si postea reus ultra duas dietas, & spectato hodierno iure ultra vnam ad iudicium trahatur.*

1 **NOTANDVM I.** Non est æquum, vt reus ad iudicium è loco remoto cum magnis sumptibus, & laboribus citetur; nisi necessitas aut causæ grauitas postulet. Quamobrem dicunt Legistæ, nominatim Bartolus in l. cum post. 26. C. de appell. Canonistæ hîc, nominatim Ancharan. & Felin. in princ. Si negotium modicum sit, & distantia longa, quòd iudex causam in patriam litigantium ablegare cogatur, argum. cit. l. cum post. Et Bartolus in l. mediterraneæ 8. C. de annoniis lib. 10. generalem regulam tradit; *Non esse faciendum id, in quo plus expenditur, quam commodi percipitur.* Exempla sunt: Debitor non tenetur reddere debitum, si plus in eo transmittendo expendere cogatur, quàm illud valeat, de quo dixi lib. 3. moral. Theol. tr. 2. de iustit. cap. 12. n. 1. Tutori non exigenti, quæ pupillo debita sunt, negligentæ non imputatur, si in ijs exigendis plus expèdere necesse sit, quàm valeant. Iudex non debet testes citare ad locum iudicij, si adeò distent, vt plus expendendum esset in ijs accersendis, quàm sit valor rei, qua de contenditur: quare hoc in casu examen testium alteri delegari debet. Denique si in adeundo Superiorem plus aliquis expensurus, quàm ratio & qualitas negotij suadeat, tum censerî quis debet ad Superiorem non habere recursum.

2 **NOTANDVM II.** Spectatâ hac constitutione, quæ facta in Concilio generali sub Innocent. III. non potuit aliquis per literas Papales ad iudicium citari ultra duas dietas, numerandas à fine diœcesis suæ; præterquam si partes consentiant; vel in rescripto expressâ fiat mentio & derogatio huius Conciliaris constitutionis. Hæc verò postea mutata sunt per cap. statutum 11. hoc

tit. in 6. & quidem in duobus, prout annotauit Lud. Molina tr. 5. de iust. disp. 25. n. 7. I. est, quòd non sufficiat quicumque consensus, etiã tacitus & præsumptus, sed requiratur expressus vtriusque partis. II. est, quòd duæ dietæ, nouo eo iure ad vnam restrictæ sunt. Debet autem numeratio dietæ fieri à finibus diœcesis; cum enim, ordinariè loquendo, grauari non censeatur pars litigans, si intra diœcesin litigare debeat, argum. c. si episcopus 7. de offic. Ordin. in 6. ideo grauamen à fine diœcesis æstimatur, vti hîc Abb. annotauit. not. 2.

QVÆSTIO prima. Quæ dicta sunt de duabus, seu vna dieta, siue diei itinere, intelligine debeant, de legali, quæ continet xx. milliaria italica, id est, 20. millia passuum, passus autem quinque pedes habet, l. 3. iun. Gl. ff. de verb. signif. An verò de vulgari, seu secundum loci cuiusque consuetudinem & comunem? Quam posteriorem quæst. partem præfert Gl. hîc fermè comuniter recepta, ultra duas dietas, Ant. hîc n. 20. Abb. n. 5. Mol. tr. 5. de iustit. disp. 25. n. 7. per argumentum à speciali in c. præsentî 34. §. loca. de præb. in 6. Quare Menochius de arbitrarijs qq. casu 106. Angelus in summa, ver. dies n. 2. existimant, si de dietis sermo sit, neque exprimat, vt legales seu per legem definitæ intelligantur, iudicis arbitrio frequenter relinquendum esse, consideratis circumstantijs diei, itineris, ac personarum, quantum viæ spatium nomine dietæ comprehendatur. Et inferuire id poterit ad intelligenda priuilegia v. g. Regularium, in quibus de duabus dietis, aut vna dieta mentio fit, vt attendatur num in specie exprimat dieta *legalis*; an non exprimat, tum enim de vulgari accipi debet.

QVÆSTIO secunda. Si in hoc c. clausula derogatoria rescriptorum contra hanc Concilij generalis constitutionem emanantium, posita non fuisset, an si postea reus, nullâ factâ mentione huius constitutionis, ultra duas dietas, & spectato hodierno iure, ultra dietam in iudicium traheretur, num obreptitium censerî debeat rescriptum? Dico, si clausula posita non fuisset. Certum enim

enim est, si ea posita sit in quacunque lege canonica aut civili, non valere rescriptum contrarium, aut derogatorium, nisi de ea lege mentio fiat, aut specificè, aut saltem per verba æquipollentia, non obstante constitutione de duabus diebus, uti videre hic licet apud Felin. n. 2. & seqq. Qui addit ex communi doctrina n. 5. ampl. 6. id locum etiam habere successoribus legislatoris: Cùm enim successor legum anteriorum custos esse debeat, ac defensor, non præsumitur ab earum, quarum & notitiam habere censetur, recedere velle, nisi sufficienter declaret.

Nunc respondeo ad quæst. affirmatiuè cum Abb. hic n. 10. Baldo super l. ult. n. 5. C. Si contra ius & c. & alijs. Ratio est: Quia rescripta iustitiæ, cum sint præiudicialia parti aduersariæ, procedere debent secundùm iura, & ita ut aduersarius non nimis grauetur. Sed alia ratio est de rescriptis gratiæ, videl. priuilegijs, ac dispensationibus: in ijs enim non est opus mentionem facere legis, cui derogant, uti docet Ioan. Andr. in c. vn. prope finem, de excess. Prælator. & docui supra hoc tit. c. 1. not. 3. disto 3. Sed bene excipit Bartol. in cit. l. ult. n. 4. Abb. hic cit. n. 10. Nisi priuilegium contra ius sit non parum præiudiciale, siue derogans iuri alteri acquisito: Cùm Princeps non soleat, neque rationabiliter possit gratiam vni facere cum alterius detrimento, nisi grauis causa exigat.

Accedit verò, quòd canon huius c. sit Concilij generalis; adeoque habere censetur tacitam clausulam derogatoriam subsequen-
tium dispositionum contrariarum, nisi in ijs mentio fiat constitutionis Conciliaris, prout videre est apud Felin. hic n. 3. Sanchez lib. 3. de matrim. disp. 26. n. 7. & docui supra in c. 1. de constit. in 6.

Est tamen magnum discrimen inter constitutionem, in qua clausula derogatoria subsequentium dispositionum expressè requiritur, ut hic, & constitutionem, in qua tacitè siue præsumptè talis clausula inesse censetur. Primò; Si ex constitutione seu generalis Concilij, seu alia quacunq, expressè dicitur, eam reuocaram non censeri, nisi specifica e-

ius mentio fiat, tum non tollitur per clausulam generalem, non obstante quacunque, sicuti bene hic Abb. docuit cit. n. 10. Quia Princeps, notitiam anterioris legis habens, si eam tollere vellet, specificam derogationem adijceret, prout lex requirit, iuxta c. 1. de constit. in 6. At verò si lex Conciliaris talem clausulam nõ habet, sufficienter tollitur per clausulam eam generatim derogatoriam cuiuscunque antecedentis legis.

Secundò: Ad derogandum legi Conciliaris, in qua clausula derogatoria subsequen-
tium dispositionum aut concessionum tacitè continetur, sufficit, quòd appareat, aut coniectura capi possit de certa scientia, ac voluntate Principis, prout hic tradit Abb. n. 8. & docui in cit. c. de constit. in 6. Et ad hoc defendendum, seu rescriptum à subreptione liberandũ multum momenti habet, si talis sit Curia consuetudo, ut frequenter rescripta dentur contra Concilij alicuius canonem, quippe quo Papa ligari omninò non potuit. Exempli causa, Concil. Tridentinum voluit, sess. 24. c. 5. de reform. matrim. ut in secundo gradu consanguinitatis vel affinitatis nunquam dispensetur, nisi inter magnos Principes, & ob publicam causam: Quo tamen non obstante, Pontifex interdum cum quibusdam inferioris conditionis personis dispensat ex causa urgente, quamuis non publica; etiam non additã clausulã derogatoriã Conciliaris constitutionis. Sin autem lex anterior expressè postulet, ut in derogatione mentio eius fieri debeat; tum non valebit contraria dispositio, tamen si adiecta sit clausula motus proprii, aut ex certa scientia, uti hic idem Abb. docet n. 9. argum. l. si quis in principio 22. ff. de legat. 3. vbi idem dicitur de testamentis. Ratio traditæ doctrinæ est, quia cum hæc res tota pendeat ex voluntate Principis, quippe qui absolutè loquendo alligatus non est legibus positivis, quò minus ijs derogare possit; in priore illo casu facilis coniectura capi potest, quòd per speciale rescriptum gratiæ, seu dispensationem aliquam ei derogare velit; etiam si id signatè non exprimat; dummodò rescriptum seu priuilegium non sit notabi-

hiter

liter præiudiciale. At verò in posteriore causa non ita præsumptio fieri potest: Cum enim lex anterior, quæ specialem & expressam mentionem requirit, formam det subsequen- tibus rescriptis aut dispensationibus, ideo Princeps, dummodò, vt pono, lex illa in vi- gore & obseruatione sit, nunquam videtur ei derogare velle, nisi exprimat, Tametsi verba ista, *ex certa scientia*, aut *proprio mo- tu* adiecta sint: quia vt bene Abb. hic cit. n. 9. Felin. n. 11. Suarez lib. 8. de legibus cap. 12. n. 11. Sanchez lib. 8. de matrim. disp. 21. n. 52. clausula ea obreptionem tollere possit, non tamen suppleere voluntatem concedentis, aut gratiam vltra eius intentionem extendere. Ea- demq; de causa, cum Princeps particularia, quæ facti sunt, ignorare censeatur, c. 1. de con- fite. in 6. ideo fit, vt propter defectum scien- tiæ, & consequenter voluntatis, verosimili- ter præsumptum, clausula *motus proprii* ne- que personæ inhabilitatem, cuius in rescri- pto nullapenitus mentio fit; neque ius alteri quæsitum; neque particulare statutum loci tollat, sicuti docent DD. apud Sanchez cit. disp. 21. n. 49. & dicendum de hoc in c. si mo- tu 23. de præb. in 6.

§. Sunt & alij.

PARAPHRASIS.

Aliqui illicitum quæstum exercentes, vt li- tes sopitas excitare, aut nouas suscitare possent, fingebant causas, super quibus à Sede Apostolica literas impetrarunt, abs- que mandato Domini, siue eius cuius causa agebatur: quas deinde literas vel reo ad redimendam vexationem suam, vel a- dtori ad litem suam prosecutionem vendi- derunt. Quare decretum est in eodem Concilio generali, vt si quis de cætero sine speciali mandato Domini seu agētis prin- cipalis literas à Sede Apostolica impetra- re præsumpserit, eæ irritæ sint, & impe- trans vt falsarius puniatur, præterquam si persona valde coniuncta fuerit, quæ etiam absque mandato ad agendum in iudicio admittitur.

SUMMARIUM.

1. Rescripta ad lites sunt strictè interpre- sati onis.
2. Nec si sint Papales, valent, si pro alio sine speciali eius mandato impetrata sint; & impetrans, tanquam falsarius, puniendus est.
3. Et huiusmodi litera ipso iure nulla sunt.
4. Neq; eas postea Dominus aut Principa- lis ratificare potest.
5. Beneficia omnia siue gratia, adcoq; ce- ius dispensationes pro altera persona capaci, absque vilo eius mandato, im- petrari possunt à Pontifice.
6. Ius tamen in re non acquiritur ei, cui gratia est data, donec ipsemet vel ali- us eius nomine ex speciali mandato ac- ceptauerit, vel sine hoc acceptationem factam ab alio eius nomine postea ra- tam habeat.

Coniunctus pro coniuncto absque mandato ad agendum admittitur, dummodo caueat, eum ratum habiturum, quæ acta fuerint.

NOTANDVM I. Rescripta ad lites re- stringenda potius sunt, quàm extenden- da: siue, vt alij dicere solent, rescripta ad lites strictæ interpretationis esse debent. Ratio est, quia præbent causam litigandi, & cedere possunt in alterius præiudicium; ideoque o- diosa censentur, secundum Abb. hic not. 1. & 2. in fine. Idemque dicendum de priuilegiis, quatenus ea cedere possunt in alterius præ- iudicium, l. 2. §. Si quis Principe, ff. Ne quis in loco publico &c. Item de rescriptis ad ec- clesiastica beneficia c. quamuis 4. de præb. in 6. Idque propter ambitionem, & auaritiam, quæ clericis valde noxia est, auertendam.

NOTANDVM II. Non valent literæ Pa- pales ad lites, quæ pro alio sine speciali eius mandato impetratæ sunt: Et impetrans, tan- quam falsarius, puniri debet. Id tamen intel- ligi debet, non quòd verè crimen falsi com- miserit: cum literæ falsatæ non sint; sed per- inde ac falsarius puniendus; tametsi mitius, & secundum Iudicis arbitrium, teste Abb. hic n. 7.

Q

QV

- 3 **QVÆSTIO** prima. Num literæ in casu huius c. ipso iure nullæ sint? Gl. ver. sine speciali mandato, & Abb. hîc n. 6. negant; ideoque putant, si reus nihil excipiat, validas esse. Sed contrarium rectè docent Anton. n. 18. Imola n. 4. Nam inhabilitas personæ facit, ut actus penitus nullus sit, cum actus non subsistat sine potentia siue agendi, siue recipiendi. At verò persona impetrans, nisi speciale mandatum habeat, inhabilis reddita est ad impetrandum rescriptum ad lites. Quæ doctrina sumitur ex l. licet 56. ff. de iudic. & l. licet 23. C. de Procurator.
- 4 **QVÆSTIO** secunda. Num Dominus seu Principalis ita impetratas literas postea ratificare possit? Videtur esse affirmandum, ex cit. l. 56. ff. de iudiciis, & c. 2. de pactis, reg. 10. in 6. ex quibus iuribus habetur, quod quæ nomine meo gesta sunt, postea rata habere possum. & quod huiusmodi ratihabitio per fictionem retrahitur, & mandato æquiparatur. Quamobrem Gl. communiter recepta in c. ex parte, de rescr. 33. ver. Procurator, & Abb. ibid. n. 8. aiunt, quod gesta per falsum procuratorè in iudicio postea ratificari possint, l. 3. §. falsus, ff. rem ratam haberi. Contrarium tamen omnes docent, post Gl. hîc cit. ver. sine speciali mandato, & aliam Gl. in cit. reg. 10. ver. ratihibitionem, prope finem. Rationem dat Gl. hîc, quam secutus est Zasius in l. si quis iniquum §. Si procurator, ff. Quod quisque iuris; esse hunc casum specialem, siue exceptum ab ea regula; Idque propter odium litium. Sed melior ratio est, quam Abb. hîc dat n. 5. & pulchrè tradit Bartol. in cit. l. 56. ff. de iudiciis; Regulam illam, quod ratihabitio retrahitur &c. Et quod ratum habere possum, quæ nomine meo gesta sunt; Intelligi debere, si alius defectus non fuerit, quam consensus, isque postea suppleri possit, quippe in partis fauorem requisitus, ut accidere solet in pactis & contractibus, cit. c. 2. de pactis; Et in litis contestatione, cit. l. licet: Non item, si defectus, ex ratione boni publici per legem introductus, suppleri non possit: Veluti si is, qui tuo nomine, absque mandato, in iudicio contendit, seruus fuerit, aut pupillus; non poterunt acta per ratifica-

tionem confirmari, secundum Gl. receptam in cit. l. licet, ver. cum esset. Deinde, si iudex alienus, seu iurisdictione carens, causam cognouerit, ac deciderit, non potest iudex proprius, seu ad quem causæ cognitio de iure pertinet, postea ratificare; tametsi ab initio mandare seu delegare potuisset, sicuti rectè docent ex communi, locis citatis, Bartol. & Abb. cum Gl. in ead. l. licet, ver. deducta, argum. l. 2. C. de iure fisci lib. 10. Idque propter iurisdictionis publicæ defectum, quæ cum iudicio intrinseca & substantialis sit, ideo defectus iste per hominem, seu iudicem suppleri postea non potest, sed locum habet reg. iuris 30. ff. Quod ab initio vitiosum est, non potest tractu temporis conualescere. Eodem verò modo se res habet in casu huius c. quando, ut dixi, persona ob minuendas lites, & vitanda publica incommoda, incapax reddita est ad impetrandum rescriptum, sine mandato speciali.

Porro, quod ad praxin attinet, Gregor. Tholos. super hoc c. ver. exigi, testatur, in Curia Rom. vix aliquem huius can. vsum esse. Siquidem, ut Abb. hîc ostendit n. 3. Procurator generalis, absque speciali mandato, rescriptum ad lites impetrare potest nomine proprio, eodem modo ac iure, quo etiam ad agendum in iudicio admittendus est, absque speciali mandato, exceptis ijs causis, quæ speciale mandatum requirunt, c. qui generaliter 5. de procurator. in 6. Nauarrus quoque in consil. 4. n. 7. de rescriptis ait, *In Rom. Curia parum curari de exceptione defectus mandati ad impetranda rescripta, etiam ad lites, de quo in §. sunt & alij.*

QVÆSTIO tertia; Num aliquis, similiter absque mandato speciali, vel etiam generali, pro altero impetrare possit à Papa ecclesiasticum beneficium, dispensationem, aliamue gratiam, seu priuilegium. Abbas Parnorm. in c. innotuit, n. 10. de elect. inquit, ad petendam dispensationem in alterius gratiam, requiri speciale mandatum. Sed contrarium est dicendum, ita ut generalis doctrina sit; Beneficia omnia, siue gratias, adeoque etiam dispensationes, pro altera persona capaci, absque vllò eius mandato, impetrari posse à Pon-

Pontifice, prout h̄c docet Gl. cit. ver. absque speciali mandato, in fine, Felin. h̄c n. 45. Rebuffus in praxi tit. de dispens. n. 23. Nauarr. in c. si quando, except. 1. de rescript. & in consil. 2. & 4. hoc tit. Suarez lib. 6. de legibus, cap. 13. n. 6. & 7. Id̄que probatur ex l. vniuersis 5. C. de precibus Imperatori offerendis, in qua generatim habetur: Rescripta per quemcunque pro altero supplican-tem impetrata valere. Confirmatur: Cūm Princeps motu proprio, seu nemine petente, gratiam quamcunque beneficium, aut dispensationem alicui conferre possit, absenti & ignoranti, l. qui absenti 3. ff. de acq. poss. c. si tibi absenti 17. de præb. in 6. Cur non etiam id possit, aliquo alio interueniente, seu pro altero petente? Veruntamen ius in re non acquiritur ei cui gratia data, donec acceptauerit, seu consenserit. Neque verò is, qui pro absente & ignorante impetrauit, eius etiam nomine acceptare potest, absque speciali mandato, eò quòd acceptatio siue consensus sit actus personalis, prout docent DD. in c. accedens 23. de præb. Felin. h̄c n. 46. Sufficit tamen, si quis postea ratam habeat acceptationem, quam alter ipsius nomine fecit, iuxta Gl. in cit. c. si tibi absenti, ver. habueris. Cūm non aliud h̄c desit, quam consensus partis, qui suppleri per rati- habitationem potest, uti supra dictum.

NOTANDUM III. Persona coniuncta admittitur in iudicio ad agendum pro altero, dumòdò caueat, eum ratum habiturum, quæ acta fuerint, l. sed & hæ 35. ff. de procurator. Vbi & personæ numerantur, quæ coniunctæ cenferi debeant, videlicet liberi, parentes, fratres, affines, & liberti. Arbitrantur verò aliqui, ut Baldus in cit. l. n. 2. Abb. h̄c n. 10. has personas, veluti exempli loco numeratas esse; Exempla autem non restringunt regulam, sed declarant, ut etiam in similibus locum habere debeat. Etenim lex citata considerat affectionem coniunctorum: quare ad Iudicem pertinebit arbitrare, quæ persona ita coniuncta alteri societate, aut amicitia videri debeat, ut tanquam aliena ab omni suspicione fraudis, ad agendum admitti possit. Vide quæ dixi in c. edoceri 21. vers. Corollarium, hoc titulo.

CAPITVLVM XXIX.

Dilectus.

PARAPHRASIS.

Inter Ioannem & Iordanum Clericos controuersia erat de ecclesia S. Nicolai. Iordanus contra Ioannem à Sede Apostolica literas impetrauit ad Archiepiscopum Cantuariensem, & alios quosdam: sed Ioannes excipiendo opposuit, quòd vltra duas dietas à diocesi ad iudicium traheretur contra Concilium Lateranense, de quo nulla in rescripto mentio fiebat. Sed iudices hanc exceptionem admittere noluerunt, eò quòd dictus Ioannes in duabus aliis ecclesiis loco iudicij propinquioribus beneficia possideret, & eà ratione domicilium habere censeretur. Quare ab his appellauit Ioannes ad sedem Apostolicam, & appellationem prosequutus literas impetrauit ad Archiepiscopum Eboracensem, & Collega. Verùm Archiepiscopus Cantuariensis & socij eius in causa nihilominus procedentes Eboracensibus iudicibus inhibuerunt, ne causam cognoscerent. Quod cūm Papæ Honorio III. significatum esset, mandauit Cantuariensibus, ut causæ cognitione superfedent, cūm non ad ipsos, sed ad iudices Eboracenses pertineat cognoscere, vtri parti iurisdic- tio competat.

SUMMARIUM.

1. Domicilium contrahitur à Clerico in loco beneficij residentiam postulantis.
2. Dieta in actione reali computanda est à diocesi domicilij, non diocesi, in qua res sita est.
3. Si quis in duabus diocesibus domicilium habeat, resq; litigiosa in vnâ earum sita sit, dieta computanda est à sine diocesi, in qua res sita est, & domicilium habetur.
4. Ad iudicem appellationis, aut ab eo delegatum pertinet cognoscere, num à sententia interlocutoria recipienda sit, & si sit.

Q 2

si sit.